

Pohádka o hledání

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Na kraji jednoho království se rozléhal tajuplný, neprobádaný Černý les. Lidé se odvažovali lovit jen v krajních houštinách. Na cestu tím lesem se dokázali vydat jen ti nejstatečnější a vždycky potom vyprávěli o těžkých zkouškách, o bojích s medvědy a vlky, o strašidlech a hrůzyplném nářku nějakých dávno zakletých troufalců.

Přesto se čas od času do lesa vydávali nešťastní lidé, odvážlivci i hlupáci, každý podle svého. Někdy si chudák přinesl kousek zlata nebo léčivou bylinu, odvážný vyprosil dobré kouzlo a nadutým hlupákům se v lese rozjasnilo nebo se už nikdy nevrátili.

Tak plynuly roky a Černý les zůstával jako dříve, tajemný a netknutý. Sousedil s nejzastrčenějším hradem, kterému se říkalo Zaječí kámen. Na tom hradě vyrostlo už hodně statečných rytířů. Asi proto, že už jako děti prolézali kraj Černého lesa, hráli si tam s dřevěnými meči a učili se lovit.

Jednou se stalo, že při divoké honičce jeden z chlapců uklouzl a spadl do strže. Ostatní s křikem utíkali pro pomoc. Malý Ivan však nezemřel, dopadl do hromady starého listí. Uhodil se do hlavy, pochroumal si nohu a ztratil vědomí.

Probudil se, když mu kdosi otíral čelo. Otevřel oči a uviděl děvčátko, asi stejně staré, jako byl on sám. Mluvilo na něj a on se styděl, že jeho, budoucího rytíře, našlo takhle hloupě bezmocného. Jako by mu ta neznámá četla myšlenky, usmála se. Ivan se zamračil, s holkami se správný rytířský kluk nebaví.

„Neboj se, rána na hlavě se brzy zahojí a noha sroste. Budeš zase silný jako dřív, ale takhle hluboko do lesa už nechod'. Copak nevíš, co se o těchto místech říká?“

„Jsem ze Zaječího kamene, my se nebojíme,“ odpověděl Ivan. Děvčátko zavrtělo hlavou. „Můžeš být odvážný a statečný, ale také pošetilý nebo hloupý. Jak to rozeznáš?“

„Nejsem hloupý ani pošetilý. Tenhle kus lesa znám, jenom mi ujela noha a...“ Zarazil se, Nikdy předtím tu přece žádná strž nebyla? Objevila se snad kouzlem? Děvčátko přikývlo. „Narazil jsi na hranici, za kterou už nemáš, co dělat. Odvážně můžeš do lesa vejít, když hledáš pomoc. A statečný je ten, kdo zná nebezpečí a přesto se vydá udělat dobrou věc. Pamatuj si to.“

Najednou Ivan ležel na jehličí pod vysokou borovicí. Strž zmizela a on slyšel, jak ho volají otec a strýcové, kteří mu přišli na pomoc. Ozval se jim a brzy byl doma. Jak děvčátko předpovědělo, velice brzy se uzdravil, ale při dalších hrách s chlapci dával veliký pozor, aby nepřekročili hranice, které jim Černý les dovolil.

Ivan s bratry a bratranci odešel do královských služeb, kde se výslužbě u zkušených rytířů učil zacházet se všemi zbraněmi, jezdit dobře na koni, starat se o ně a také se správně chovat ve společnosti. Když po několika letech přijel navštívit svou nemocnou matku, vyjel si také do míst, kde si s ostatními tak často hrál. Už z dálky slyšel křik dětí a když přijel blíž, zahlédl, že několik chlapců hází kamení někam do houští.

„Čarodějnice, čarodějnice!“

Okřikl je a zahnal. V houští uviděl světlý stín. Seskočil z koně a šel se tam podívat. Zahlédl mezi větvičkami děvčátko, jak si drží zraněnou ruku. Hned je poznal.

„Počkej, pomohu ti. Já si ty kluky podám, to něco uvidíš! Takové věci jsme si my jako malí nikdy nedovolili... Ukaž, ošetřím tě.“

Děvčátko se smutně usmálo a zavrtělo hlavou.

„Kdepak, i tvoji druhové už mne kdysi takhle odháněli. Jsem tak sama, že čas od času neodolám a přiběhnu se podívat, jak si ostatní děti hrají. Mám sice bratry a sestry, ale všichni jsou – jako tatínek. Jen já jediná se podobám mamince a stýská se mi po lidech. Děkuji ti za pomoc, ale doma si pomohu sama a lépe.“

Přesto Ivan nedal jinak, než že děvčátko dovedl až k borovici, pod kterou ho tehdy našel otec a strýcové. Pozoroval, jak její postava mizí v hloubi lesa. Poprvé ho napadly otázky, kým by asi ta malá mohla být a proč vůbec za ta léta nevyrostla. Vrátil se na Zaječí kámen a vyptával své matky. Ta dlouho nechtěla ani slyšet, ale nakonec si povzdechla:

„Synku, vždyť já nic nevím. Nikdo o Černém lese nemluví, aby sem nepřitáhl zlá kouzla. Proto se tě ani otec nikdy neptal, jak jsi mohl spadnout do strže, když tě našli na rovném kusu země. Byli jsme vděční, že tě les nezaklel. Víم jenom jediné: když

budeš přicházet za bytostmi z lesa jen v dobrém, neublíží ti. Snad jsi dnes zachránil i ty naše malé kluky před horším trestem...“

Toho večera se rozpoutala strašlivá vichřice, která přilétla právě od Černého lesa. Vítr narážel do oken takovou silou, že je museli všechna zevnitř zabednit. V komíně skučela meluzína, až hrůzou stydla krev v žilách. Malí Ivanovi bratři a bratřanci se choulili u svých matek, bledí strachy, Ivanův otec se mračil a s ostatními rytíři mlčky popíjel u dlouhého stolu. Potom bouchl pěstí a nařídil, že všichni chlapci začnou ráno pracovat na všech opravách. Od lesa takováhle vichřice nepřichází, pokud někdo z hradu nevyvede lumpárnu. A venku byli jen chlapci a Ivan.

Jak nejstarší rytíř řekl, tak bylo. Ráno všichni viděli, jaké škody vichr způsobil. Rozmetal doškové střechy na chlévech a staveních čeledi, pobořil hradby na několika místech a prudký déšť rozvodnil hradní příkop. Ivan vytáhl chlapce hned po rozednění ven a přísně jim vyčinil za to, co způsobili. Sklopili hlavy a hned se dali do díla. Odpoledne již svítilo slunce a vichr se víckrát nevrátil.

Uplynuly tři roky. Ivan a jeho druzi se chystali do války. Právě v zemi za Černým lesem se válčilo a protože z té země pocházela královna, připravovali se rytíři vyjet na pomoc spřátelené zemi. Ivan se přijel rozloučit na Zaječí kámen a vybrat ze zdejších chlapců a mužů další posily vojska. Vzpomněl si na děvčátko z lesa a na pověsti o léčivých bylinách. Tajně zamířil do hloubi Černého lesa. Kůň se plašil, nechtěl překročit neviditelnou hranici. Ivan tedy sesedl a opatrně našlapoval. Nechtěl zase skončit někde na dně strže.

„Proč jsi přišel?“ ozvalo se najednou kousek od něho. Když se Ivan ohlédl, uviděl dívku v zelených šatech. Seděla ve větvích stromu a z listí jasanu splétala zelený pás.

„Tys ale vyrostla,“ hlesl Ivan. „Vyrostla a mám se vdát,“ vzdychla dívka. Ukázala na své dílo: „Tímhle ozdobíme bránu, než přijede nápadník.“

Říkala to smutně a Ivan pochopil, že jeho známá ze vdavek velkou radost nemá.

„Říká se, že musíme dostát povinnostem ke svému rodu a stavu. Přesto můžeme volit z těch, kdo se k nám hodí. Když nechceš, ženicha odmítneš nebo svatbu odložíš. Určitě si něco vymyslíš.“

„Máš pravdu, mohla bych předstírat, že jsem ještě moc malá holka,“ rozesmála se vesele dívka a oči jí šibalsky zasvítily. „On to nikdo nepozná, protože jsem tady jediná po mamince. Napůl člověk, víš? Dobře jsi mi poradil, Ivane. Proč jsi ale přišel? Možná ti pomohu já sama, tatínek lidí ze Zaječího kamene nemá poslední dobou moc rád.“

Ivan pochopil, že kdosi mocný v tomto lese ještě neodpustil tu klukovinu, která před třemi roky ublížila jeho dceři. Zastyděl se, ale přesto svou známou požádal o nějakou kouzelnou bylinu na hojení ran.

„Víš, my muži jedeme do války a kdybych uměl rychle vyléčit rány, které s mými druhy utržíme, bylo by to hotové požehnání.“

Dívka se zamračila.

„Tyhle vaše boje nemáme rádi. Je přitom hodně požárů a trpí rostliny i zvířata. Kdo sem však přijde prosit za druhé, toho bývá zvykem neoslyšet. Máš s sebou nějakou nádobku?“

Ivan měl jenom malý vak na vodu u sedla, ale koně nechal uvázaného na kraji lesa. Dívka se usmála.

„To vůbec nevádí, naopak. Pošlu tam skřítky, ti tvůj vak naplní balzámem, kterého bude během té války pořád dost. Dokud ovšem budeš ošetřovat lidi spravedlivé a nevinné oběti zlých skutků.“

„Jak je rozeznám? Vždyť mohou naříkat stejně,“ podivil se Ivan, který už viděl několik nešťestí se zraněnými. Na turnajích on sám několikrát pomohl rytířům, kteří podle něj příliš ctnostní nebyli.

„Jsi moudrý, Ivane. Tak dobře, pomohu ti i v tom: Kdo si zaslouží pomoc našeho lesa a jeho čarovných bylin, ten bude vyléčen zeleným balzámem. Kdo zná jen černé myšlenky, tomu balzám na těle zhnědne a nepomůže.“

„Jak se ti jen odvděčím? Ani tvé jméno neznám,“ zaradoval se Ivan. Ani nepostřehl, jak seskočila, ale najednou před ním stála a připadala mu velice hezká. Oči měla zelené jako ty javorové listy, vlasy zlatohnědé, spletené do dvou dlouhých copů, a postavu štíhlou jako proutek. „Jsem Světlana, dcera zdejšího vládce a jedné dívky, kterou sem vyhnala lidská zloba. Mne naopak může do světa lidí odvést dobrý člověk. Udělal bys to pro mne?“

„Nevím, snad,“ zaváhal Ivan. „Když je válka, nikdy není jisté, jak dopadne. Co kdyby tě potkalo něco zlého?“

„Rozmysli se, Ivane, ale jen do zítřka. Ráno za úsvitu přijď tam, kde jsi mne kdysi uviděl zraněnou.“

„Přijdu,“ slíbil Ivan a Světlana zmizela, jako když se mlha rozplyne. Po návratu se Ivan svěřil své matce. Řekl, že ráno přivede na hrad dívku z lesa. Stará rytířka se lekla:

„Ivane, to nesmíš! Nepamatuješ se na hněv jejího otce, který nám kus Zaječího kamene pobořil?! Kdepak, ať si to děvče říká, co chce, k nám, mezi lidi, nepatří. Je jiná, než my a přinesla by nám jenom neštěstí. Já sama tam ráno půjdu a děvčeti domluví.“

Ivan poslechl a hned za úsvitu odjel na královský zámek se všemi, které vybral do vojska. Jeho matka se potom odebrala tam, kde už marně čekala Světlana. Když dívka uviděla rytířku na koni, rozplakala se. Rytířka ji utěšovala:

„Vyplač se, děvenko, ale na mého Ivana už nemysli. Je příliš malým pánem, aby obstál ve tvé zkoušce. Neznáš lidi, nevíš, jak mohou ublížit. Stačí křivé slovo, závist – a už vzplanou boje, často zbytečné. Vrať se mezi své, tam hledej štěstí.“

„Co když patřím k lidem? Ty nevíš nic o kouzelném světě mého otce, o vílách, které jsou stále spokojené a pokorné, o strašidlech, o zbloudilých duších, pracovitých skřítcích... S nikým si nemohu povídat, nikdo nerozumí, nač se ptám.“

„Jsi ještě napůl dítě, dovol, aby tě les chránil. Pokud z něj vyjdeš, musíš být silnější, než lidská zášť. Zeptej se na to své matky, jistě ti poradí lépe, než já. Když si nebudeš všímat žádného z chlapců na našem hradě, slibuji, že ti jednou pomohu.“

Světлана přikývla a zmizela. Stará rytířka si oddechla. Přemýšlela, kdo asi byla ta dívka, která utekla do lesa a stala se ženou lesního pána. Ať si ale namáhala hlavu, jak chtěla, na žádnou takovou si nevzpomněla. Jenom sestra její matky kdysi zmizela, ale urozená dívka by přece do nějaké divočiny nevstoupila. Možná se do lesa zatoulal nějaký sirotek, řekla si a víc se o Světlanu a Černý les nestarala.

Válka byla zlá. Vojsko, které Ivanův král s královnou vyslali do sousedství, rozhodnout boje nepomohlo. Král shromáždil další rytíře a vyjel na pomoc v jejich čele. Chtěl objet Černý les, ale poslové přinesli tak špatné zprávy, že musel honem projet lesem napříč, jinak prý bude vše ztraceno. Řekli mu, že takovou cestu musí někdo na vládci Černého lesa vyprosit. Král František se rozhodl, že nevyšle žádného posla, ale do zlověstného lesa vkročí sám. I když do něj vstoupil za slunečného poledne, les rychle ztmavl a v příšeří se ozývaly děsivé zvuky. Král František uhodl, že je již na území kouzel, a zvolal:

„Vládče lesa, přicházím za tebou jako král za králem, s prosbou o pomoc.“

Všechno ztichlo, les se prosvětli. Král pobídl koně a za chvíli stál před nevídaným hradem z bílého kamene. Jeho bránu zdobily zelené pásy ze svázaného chvojí a listí. Jak kdyby tu čekali ženicha, napadlo krále. Vjel do brány. Nikde nikdo, ale když se dobře rozhlédl, uviděl na ochozech hradeb tančit víly. Na nádvoří se před ním samy otevřely dveře. Když vstoupil do hradního paláce, po chodbách se před ním vinuly koberce, rozsvěcely zavěšené lampy a na bílých zdech rozkvétaly živé květy.

Konečně se dostal do veliké síně, kde dvě řady sloupů podpíraly strop. Přímo před králem se snášely na koberec okvětní plátky růží a když přišel ke stupňům, které vedly k trůnu, užasl znovu. Seděla tu dívka s posmutnělou, ale milou tváří. Uklonil se jí, pozdravil a poděkoval za rychlou cestu.

„krásná paní, to ty vládneš Černému lesu?“

„Ne, králi, ale protože jsem zčásti člověkem, požádal mne otec, abych s tebou tvé lidské přání projednala. Jsem Světлана, malá kouzelnice.“

Král František se uklonil ještě jednou a vypověděl, co ho trápí.

„Takže ty chceš ubránit cizí zemi a zachránit, co se dá?“

„Bratr mé milované královny je zraněný a dva moji velitelé, které jsem poslal na pomoc, padli v boji. Nepřítel je silný a může se otočit k dalším hranicím. Pokud se mu nepostaví jiný král, lidé se už bránit nebudou, zachrání sotva vlastní holé životy.“

„Dobrá, dovolím tvému vojsku projít. Jenom dnes, pamatuj. Zpátky budeš muset jako dřív, tady se cesty všem uzavřou.“

Král František se radostí celý rozzářil a sliboval, že nedovolí, aby se kdokoliv z jeho vojska proti lesu provinil.

„Děkuji ti ještě jednou, paní. Omlouvám se, pokud jsem tě zdržel ze slavností, na které je vaše sídlo vyzdobeno.“

„Očekáváme příjezd mých nápadníků, ale svatby zatím slavit nebudeme. I když jsem podle lidského času dívkou na vdávání, podle času otceva a ženichů jsem ještě dítětem,“ usmála se spokojeně dívka na trůně a král František si pobaveně pomyslel, že se milá Světlana nejspíš do vdavek nehrne a svého otce malinko obelstila. Uklonil se na rozloučenou a popřál malé kouzelnici, aby získaného času při volbě ženicha využila co nejlépe.

„Vždyť jsi-li zčásti člověkem, rozhodne jistě také tvé srdce, paní.“

Vrátil se ke svému vojsku tak rychle, jako by proutkem mávnul. Sotva nařídil, aby se rytíři a jejich doprovod sešikovali, rozdělila Černý les prosluněná cesta. Jako kdyby najednou kdosi rozhrnul stromy a srovnal kopce, rozprostřela se před nimi rovná a široká cesta. Král František zavelel, všichni pobídli koně – a rázem už vyjížděli na druhé straně, do válkou ničené země. Neměli čas se ohlížet zpátky, na obzoru zpozorovali prach a dým nad bitevním polem. Král napřed vyslal zvědy a rychle pospíchal k bojišti. Jak nepřítel zpozoroval praporece a korouhve, začal ustupovat.

Netrvalo dlouho a všichni nepřátelé byli zatlačeni zpátky za hranice. Jejich král musel podepsat mír a zaplatit veliké odškodné. To bylo slávy! Všichni stateční obránci byli odměněni a povýšeni, z mladého rytíře Ivana se stal hrabě a dokonce se v té sousední zemi bohatě oženil.

Uplynula další tři léta. Královna se těžce roznemohla a lékaři králi Františkovi řekli, že už neznají žádný lék ani pomoc. A co hůř, nebezpečná nemoc hrozí i oběma dětem, malým princeznám. Snad prý by jen zázrak pomohl...

V zoufalství si král vzpomněl na malou kouzelnici z Černého lesa. Více nemeškal, vyrazil za ní. Vstoupil do lesa na stejném místě jako kdysi, ale ještě dřív, než překročil kouzelnou hranici, Světlanu zavolal. Objevila se okamžitě, jako by ho čekala. Poklekl před ní a poprosil o záchranu své paní a dcerušek.

„Jsou příliš daleko, milý králi, nevím, jak jim pomoci.“

„Prosím, pojed' se mnou, buď naší nadějí a nejmilejším hostem.“

„Jen dobrý člověk mne smí vyvést z tohoto lesa. Vezmi mne za ruku a pokud ti za houštinami zmizím, zbyte ti pouze tento posilující lék,“ podala Světlana králi malou lahvičku. Ve druhé ruce se jí objevil koš s různými bylinami.

„Ty bys mi pomohla, i kdybych nebyl dobrým člověkem? Jsi tak hodná,“ podivil se František. „Ne tak docela,“ pokrčila rameny Světlana. „Nepomáhala bych tobě, ale nemocné matce a jejím dětem. Pojd'me, než bude pozdě. Zůstanu, jak dlouho bude potřeba – nebo dokud mne neraní zlé lidské slovo.“

Král František vzal Světlanu za ruku a vedl ji lesem zpět, k lidem. Cesta se mu zdála nekonečná, kolem hlavy kroužily sovy a výři, pod nohy se pletla nějaká havěť, větve ho šlehalý do tváří, ale on hlavně hleděl, aby Světlanu žádnou nezasáhla. Konečně dosáhli krajních houštin a proplekli se i mezi nimi. Král vysadil Světlanu na koně a sotva vyskočil do sedla i on, vzesli se do povětří. Než se stačil tomu kouzlu podívat a svého koně uklidnit, byli nedaleko královského sídla. Aby si lidé ničeho zvláštního nepovšimli, vjeli do hradu, jak se na obyčejného, lidského jezdce sluší.

Dívku v zelených šatech, která s sebou přivezla košík plný bylinek, lidé dlouho neokukovali. Sám král ji hned uvedl do královniných komnat a všem přísně nařídil, aby ji poslouchali na slovo a co bude potřebovat, bez meškání donesli. Večer však přes všechnu snahu Světlana králi pověděla, že nemoc královny je příliš těžká.

„Králi, je pozdě. Její smrt nemohu odvrátit, moje kouzla pouze podporují sílu žít. Když královna zjistila, že děti budou zase zdravé, smířila se se svým osudem. Byla

už dlouhá léta nemocná, přede všemi to tajila. Věděla, že se její život krátí a proto děkovala za každý den, který směla prožít. Horečky, kterými teď zeslábla, ji příliš vyčerpaly.“

Král hned spěchal za svou paní, ale i když prosil sebevíc, aby se ještě vzchopila, královna ho jen pohladila po tváři a poděkovala za všechny dobré dny. Smutno bylo po celém hradě i podhradí, zlá zpráva se rozlétla po království.

Světlana na hradě zůstala, pečovala o nemocnou královnu, ale víc, jak několik týdnů tichého života, jí už dát nemohla. K lůžku královny přicházeli poutníci ze všech stran, aby se rozloučili a pověděli, jak si jí váží a mají ji rádi. Obě dcerušky u matčina lože sedávaly a četly jí dopisy. Ta lidská vřelost, proudící sem ze všech stran hodné královně dovolila dožít se jara a vůně růží, které milovala. Zemřela klidně, bez bolestí, s úsměvem na rtech.

Světlana nečekala na pohřeb a se všemi se rozloučila. Prošla celý hrad a každému, kdo s ní kdy vlídné slovo prohodil, pomohla od nemocí a bolestí těla. Leckomu i od bolestí duše, ale s tím se nikdo nechlubil. Jen král František zůstal zamklý a smutný a brzy po pohřbu ještě více zesmutněly i obě malé princezny.

Na pohřbu královny nechyběl ani hrabě Ivan. Byl vážný, přijel požádat o pomoc své příbuzné a přátele. V kraji, kde měl panství, řádila tlupa loupežníků. Když hrabě uslyšel o Světlaně, rozpomněl se na jejich setkání i na pověsti cestě Černým lesem. Vydal se za ní, tentokrát bez zastávky na rodném hradě. Zavolal na ni v místech, kde ji uviděl poprvé.

„Tak ty už víš, jak se jmenuji?“

Otočil se a ohromeně si prohlížel dívku, která tu stála oblečená jako královna.

„Jsi krásná a mladá stejně, jako tenkrát. Ne, jsi mnohem krásnější! Rázem jsem se do tebe zamiloval!“

Světlana zavrtěla hlavou.

„Čas všechno změnil, Ivane. Stačilo mne tehdy vyvést z lesa, ale tys dal přednost poslušnosti.“

„Odpusť, potrestej mne, pomsti se, máš na to plné právo.“

Světlana pokrčila rameny.

„Jsem jenom z poloviny člověkem, zapomněls? Nepotřebuji se mstít. Raději pověz, proč opravdu přicházíš. Co si dnes přeješ ty, který jsi mi kdysi odepřel pomoc?“

Ivan se posadil na pařez a sklonil hlavu.

„Ach, byl jsem hloupý, znovu se omlouvám. Tvůj dar jsem tehdy nepromarnil, pomáhal jsem všem, ale mně samotného po zranění uzdravil jenom napůl. Snad za trest, že jsem tehdy poslechl matku a odjel bez rozloučení, bez vysvětlení. Vzal jsem si krásnou a bohatou dívku, ale poslední rok, za který jsem hodně zeslábl, je stále panovačnější a dává mi najevo pohrdání. Chtěl bych jen jedině, očistit náš kraj od loupežníků. Když budu slabý, nedokážu nic.“

Ve Světlanině tváři se objevil soucit. Pohládila klečícího Ivana po vlasech.

„Síly zdejších kouzel jsou spjaty se silou a vůlí člověka, kterému mají pomoci. Sám sis tehdy zvolil cestu a já ji dnes nemohu úplně změnit. Kdo mně ublíží, sobě život krátí. Kdo mne zklame, sobě škodu přivodí.“

„Budiž, chybil jsem, přijmu následky. Jenže co naše dobrá královna? Jak ta ti ublížila?!“

Světlana zavrtěla hlavou.

„Černý les přece neřídí běh vašeho světa. Královna se smířila se smrtí mnohem dřív, než její lékaři pochopili, že umírá. Já nemohu člověka k dalšímu životu přinutit. Ona se smířila s odchodem a moje léčba jí pouze ulevila od bolesti.“

Rytíř smutně vzdychl. Věřil Světlaně a litoval, že ho nenapadlo včas požádat ji o pomoc pro krásnou, laskavou paní. Kouzelnice přerušila jeho těžké myšlenky:

„Dobrá, pomohu ti. Dám ti dost síly, abys v čele rytířů ochránil svůj kraj, protože neprosíš jenom za sebe. Potom však zemřeš, uprostřed radosti. Jestli však nechceš počítat své poslední dny, můžeš můj dar využít na celých pět roků. Vrátit se, spravovat své panství, vychovávat syny a loupežníky přenechat jiným. Víc udělat nemohu.“

Hrabě Ivan uctivě políbil lem Světlanina roucha a za její dar vděčně děkoval. Cítil, jak k němu ze země stoupá příliv síly, jak naplňuje celé jeho tělo. Byl mnohem silnější, než kdy dřív. Když vstal, Světlana zmizela a on se vrátil ke svému koni. Svou cestu zvolil okamžitě.

Brzy ze Zaječího kamene vyjelo deset statečných rytířů a všechno bylo právě tak, jak Světlana předpověděla. Loupežníci byli pochyťáni nebo pobiti a na Ivanově hradu vítěze uvítala krásná hraběnka. Se šťastnými slzami v očích objala svého muže, pověděla, jak se o něj bála a vedla jej do síně k hostině. Sotva hrabě Ivan překročil práh domu, padl mrtev k zemi.

Šly týdny, po nich měsíce. Král František odložil smutek, ale i když mu nabízeli vznešené dívky z mnoha koutů země i světa, odmítal se znovu oženit. Staral se o své dcerky a mimo hostin se na královském hradě žádné dvorské zábavy nekonaly. Král vládl spravedlivě jako dřív, přijímal prosebníky ze všech koutů království a soudil jejich spory.

Tak se stalo, že jednoho dne před Františkův trůn předstoupila stará rytířka ze Zaječího kamene. Obvinila čarodějku z Černého lesa, že prý zabila jejího syna. Určitě kdysi zaklela také královnu, které vůbec nepomohla, ačkoliv ovládá veliká kouzla. Král František se podivil:

„Bolest ze smrti syna tě zaslepila, paní. Já jsem v hraběti Ivanovi ztratil statečného druha...“

Rytířka se rozplakala.

„Ne, králi, ona se mi mstí! To já před lety zakázala synovi, aby ji vyvedl z lesa. Poblouznila ho, zamotala hlavu, jen aby se vetřela mezi lidi!“

Král zavrtěl hlavou.

„Nedobře jsi synovi radila, paní. Já sám dceru vládce lesa vyvedl, aniž by žádala víc, než vlídné přijetí. Měla lidskou matku, stojí mezi oběma světy. Když nadešel čas, sama odešla.“

„No právě, králi. Kdo z nás ví, nač myslí a co se jí honí hlavou? I tebe omámila, obelhala.“

Král František se zamyslel. Nechtěl, aby rytířka ve svém žalu budila nenávist k obyvatelům Černého lesa, kterým byl vděčný za pomoc, které se mu vždy dostalo.

„Paní, žiješ v sousedství Černého lesa. Místo cesty sem by ses měla ptát tam. Pokud se vládců lesa bojíš, pojedu s tebou. Zjistíme pravdu společně.“

S tím rytířka souhlasila a brzy se k Černému lesu vydal dlouhý průvod v čele s králem. Do houštin na jeho kraji se staré rytířce moc nechtělo, ale vstoupila tam společně s králem a dalšími pěti velmoži, kteří měli být svědky jednání. Byl to král, kdo na místě pozdravil vládce lesa a požádal o slyšení. Hned se před nimi kouzlem otevřela cesta a s každým krokem ubíhala tak rychle, jako by jeli tryskem na koni. Neušli ani dvacet kroků, když se před nimi rozevřel výhled na bílý hrad. Opět měl bránu ověncenou chvojím a stuhami a na hradbách tančily průsvitné víly.

„Snad nám vládce odpustí, že přicházíme v době slavností s tak vážným obviněním,“ povzdychl si král František a pomyslel na Světlanu, malou kouzelnici. Poprvé svatbu odložila díky Isti, ale dnes už jistě bude muset někomu své slovo dát. Znovu si povzdychl a srdce ho zbolelo. Vedl rytířku i velmože hradem a každý krok ho tížil.

Stejně jako tenkrát, opět šli po rudém koberci a kolem rozkvétajících květů. Když stanuli před trůnem v nejkrásnější síni, jakou kdy lidské oko spatřilo, stará žena se roztřásla. Na trůně seděla dívka v bohatě zdobeném šatě, se zlatou korunou na hlavě. Koruna byla zvláštní, vypadala jako věnec poupat.

„Vítejte, milí hosté. Jaké zprávy mi přinášíte ze světa lidí?“

Povšimla si slabosti rytířky, pokynula – a hned tu pro ni stálo bohatě vyřezávané, kožešinami vystlané křeslo. Král František se uklonil a po něm všichni velmoži. Potom přednesl stížnost rytířky, která v pohodlném křesle zahanbeně klopila oči. Kouzelnice zavrtěla hlavou a ukázala na rytířku.

„Pověz, tohle je tvá pomoc, k níž ses mi zavázala? Jsem snad tolik vzdálená lidem, že ji nechápu?“

Stará žena se rozplakala. Král František požádal kouzelnici o prominutí. Vysvětlil, že nechtěl, aby se světem roznesly zlé řeči. Světlana vstala a sestoupila k nim. Pohládila rytířku po uplakané, vrásčité tváři a podala jí stříbrné zrcadlo.

„Jmenuji se Světlana po sestře tvé matky. Přinesla světlo své lidské lásky do Černého lesa a můj otec se stal shovívavějším ke všemu lidskému hemžení. Odpouštím ti, protože i já pocítila bolest ze ztráty milovaného člověka, když moje maminka před časem zemřela. Pohleď, v tomto zrcadle můžeš uvidět svého syna, jak vstupoval na území naší říše. Už jako chlapce, když si hrál se svými druhy, až po ten večer, kdy naposledy přišel požádat o pomoc. Moje maminka v tom zrcadle sledovala osudy svých drahých.“

Rytířka samou vděčností nemohla promluvit, zato král František vzal Světlanu za ruku a vřele děkoval za její soucit.

„Byl pouze odpovědí na ten váš, králi. Doprovodil jste starou ženu, aby se jí dostalo spravedlnosti.“

„Doprovodil jsem ji, aby viděla, že vám křivdí. Omlouvám se podruhé za to, že ruším vaše slavnosti. Jsou to opět svatební přípravy, nemýlím se?“

Kouzelnice přikývla.

„Nemýlíš, králi. Dnes mám dát své slovo tomu, kdo mne požádá o ruku.“

František se podivil: „Vy, paní, neznáte svého ženicha? Co když přijde někdo jiný? Co když nebudete šťastná?“

Zvedla k němu oči. Zářily jako listí, prosvětlené sluncem. Odpověděly Františkovi na otázky, které váhal vyslovit. Teď si dodal odvahy a na místě Světlanu požádal o ruku. Usmála se a pohlédla na velmože, kteří jí úsměv vrátili. Upřímně schvalovali královo rozhodnutí. Ve Světlaniných prstech se objevily dva stonky s růžovými poupátky.

„Vždyť víte, králi, že mne z lesa smí vyvést jen člověk dobrého srdce. Co když jste se změnil? Kdybych vám přece jen zmizela, dejte svým dceruškám tato poupátka. Až jednou potkají ty pravé ženichy, rozvinou se jim a zavoní.“

„Já pevně věřím, Světlano, že jim své dary předáš sama. Slušelo by se však, abych o tvou ruku požádal i tvého otce.“

Světlaniny tváře zrudověly, sklopila oči.

„Bez jeho vůle bych ti nesměla odpovědět. Neukazuje se lidem. Nebudeš litovat, že odchodem z lesa navždycky zmizí moje čarovná moc?“

Král dvorně políbil její ruku. „Nežádal jsem přece o tvá kouzla.“

V tu chvíli se zablesklo a všichni stáli v lese. I s křeslem, na kterém seděla rytířka s darovaným zrcadlem v ruce. Král pokynul velmožům, aby křeslo odnesli na kraj lesa, kam Světlana ukázala. Potom zvedl svou nevěstu do náruče.

„Takhle mi snad nezmizíš,“ zažertoval. Světlana ho objala.

„Nezmizím,“ slíbila a zlatý věnec v jejích vlasech se proměnil. Všechna poupata na něm se rozvinula do všech možných drahokamových květů, orosených perlami. Tak si ji král František odnesl do světa lidí.

A co bylo dál? Veliká, slavná svatba. Nová královna ve svém zlatém věnci přinesla velké věno, protože kdykoliv uloupila nějaký dílek z drahokamu nebo zlata, do rána dorostl. Král František si svou královnu často dobíral, že si přece jen ještě jedno kouzlo ponechala: všichni se spokojeně a mile usmívali, kamkoliv vešla. Obě princezny měly novou matku rády a když se Světlaně a Františkovi narodil syn, bratříčka upřímně milovaly.

Jenom Černý les zůstal i po staletích takový, jakým byl dřív. Strašidelný, plný záhad a přízraků, jaké si člověk umí představit a stále vymýšlí. Stále budí strach a mluví se o něm jenom potichu. Co totiž lidé neznají, toho se bojí a podezírají ze všeho špatného. Málokdy však chybu hledají v sobě.

Prý v tom Černém lese tak jednou za sto let zmizí nějaké děvče. Kdo ví, snad potom mívá bílý hrad vládce lesa novou paní? Možná tedy, že jednou z Černého lesa vyjde některá z mladších Světlaniných sester a zase nakrátko z našeho světa zažene lidskou přetvářku, zášť a nespravedlnost. Možná, že by ale bylo lepší, kdyby si lidé takový svět vytvořili a uhájili před sebou sami.